

Rózsa Iván

Jézus Krisztus, a kapitány

- Uram, nem látta a töviskoronámat? A töviskoszorúmért jöttem!
  - Hogy miért?!
  - A töviskoronámért. Nem találta meg valaki?
  - Hogy néz ki?
  - Mint egy korona, csak tövisekből... Régi, kétezer éves...
  - Aha, tehát antik!
  - Úgy is lehet mondani...
  - Valahogy maga ismerős, a szakálláról...
  - Elég híres vagyok...
  - És ez a töviskorona... Nem Jézus fején volt, amikor keresztre feszítették?
  - Tudnék róla mesélni...
  - Maga pont úgy néz ki, mint Jézus Krisztus!
  - Én vagyok Jézus Krisztus...
  - Az igazi? Na, ne vicceljen!
  - Az igazi Jézus Krisztus vagyok!
  - Én meg az igazi St. Antonio herceg!
  - Tényleg?
  - Dehogy! A Trebitsch. De tényleg, az igazi Trebitsch!
  - Szóval, Trebitsch úr, nem talált egy töviskoronát?
  - Mindennap azt találok... Hol vesztette el?
  - A vándorlásaim során...
  - És mikor?
  - Az évek folyamán...
  - Hát, ez nem valami sok kiindulópont...
  - Megszülettem Betlehemben, elindultam Galileából, bevégeztem Golgotán; azóta vándorlok...
  - Nem ivott, amikor elvesztette?
  - Nem iszom alkoholt...
  - Nem volt belőve?
  - Nem lőttek rám...
  - Nem úgy értem. Nem drogos vagy dogos, vagy micsoda?!
  - Ha egyre gondolunk: nekem mindig tiszta a tudatom!
  - Akkor hogy vesztette el a töviskoronát?
  - Nem tudom...
  - Hát, ez nem valami sok... De van egy ötletem! Ismerek itt, a kikötőben egy zsidó handlét: ő foglalkozik régiségekkel. Hátha eladta neki valaki?!
  - Kinek kellene egy töviskorona? Nem ezüsből vagy aranyból van...
  - Ez már igaz! És nincs ráírva, hogy Jézus Krisztusé volt. Tényleg nem tett rá egy cetlit a monogramjával vagy fonogramjával, fonográfjával, vagy mi a fenével?
  - Nem. Ez nem üzlet vagy divat a részemről.

– Egyébként minek magának egy töviskorona? Eléggé kényelmetlen viselet... Örüljön, hogy elvesztette!

– Magamra vettem a világ összes fájdalmát...

– Az enyémet ugyan ne vegye magára! Megoldom én a magam gondjait! Ahogy a haverjaim is: Tuskó Hopkins, Senki Alfonz, Fülíg Jimmy, Piszkos Fred, Gorcsev Iván, Szivar, Kirúg Hümér, Prücsök és a többiek. Nagyon élelmes figurák; egy magyar zsidó író talált ki minket. Rejtő, született Reich. Segítsen mindenki magán, ha már világra jött!

– Tehát, én most nem beszélek magával: csak képzelődöm?!

– Dehogy képzelődik! Egy író fantáziájában minden megtörténhet.

– Fantáziaországban...

– Már megint túlbonyolítja a dolgokat! Ne vegye magára más gondját, baját! Oldja meg mindenki a saját ügyét, ahogy tudja, hiszen felnőtt emberek vagyunk! Aki hülye, az meg haljon meg!

– Én is meghaltam...

– Nem úgy értettem. Maga túl jó volt és naiv vagy körív, vagy mifene. És jól kihasználta rafinált vagy konfitált, csuda tudja, milyen emberek!

– Nem baj. De ha eljön a mennyek országa...

– Dehogynem baj! És nincs itt még a mennyek országa. Ebben a világban kell boldogulnunk! Maga itt, a kikötőben elvész: lám, a töviskoronája sincs már meg... A keresztje még megvan, azt bezzeg nem veszti el! Cipeli egész életén keresztül...

– Ez a sorsunk. Mindenkinek megvan a maga keresztje...

– A maga keresztje eléggé véres. Nem volt elég, hogy keresztre feszítették?

– Újra ezt tenném: végigmennék az úton...

– Másokért? Maga menthetetlen... A világ pont olyan, mint kétezer éve. Vannak jó és rossz emberek. És született, genetikai, frenetikai vagy mifene, bunkók! Őket aztán kétezer év alatt sem tudja megváltani...

– De megbocsátok nekik, nem tudják, mit cselekszenek...

– Dehogynem tudják: lopnak, csalnak, hazudnak! Gyűjtögetnek, jobban mondva, harácsolnak. Néha még gyilkolnak is, ha kell. Ugyanolyan folyamatok zajlanak a világban évezredek óta. Ismétlődik minden. Közben ezek a pofák lehet, hogy naponta veszik a szájukra, jobban mondva, a pofájukra a maga nevét, hogy aztán egymás közt titokban jót röhögjenek.

– Csak a rosszat látja bennük! Mindenkiben van jó és rossz is...

– Bennük aztán 98 százalékban vagy hátralékban, a csoda tudja, csak rossz van. Küzdjön azért a 2 százalék resztléért!

– Küzdök is!

– Ne vegye komolyan, amit mondtam! Csak irónia vagy pirónia, paranoia vagy mifene volt...

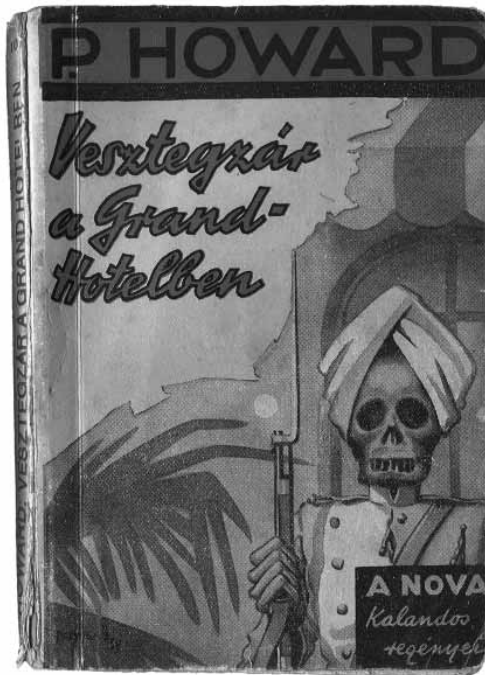
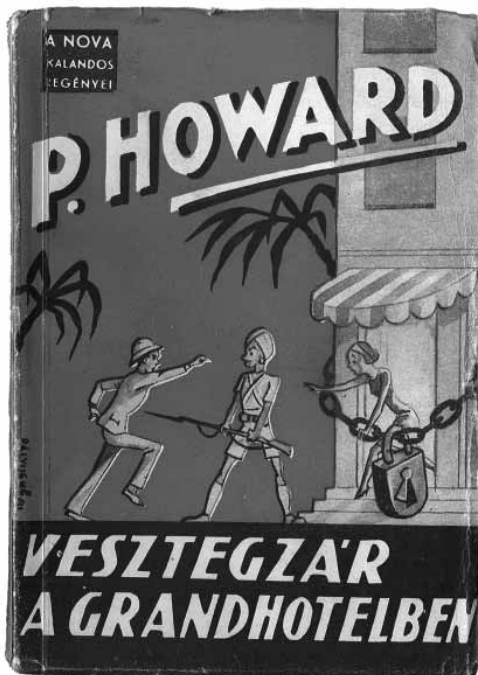
– Ezzel nem lehet viccelni!

– Mindennel lehet viccelni! Maga túl komolyan veszi a dolgokat, és azt hiszi: más is ilyen. Árnyalt a világ. Lehet, hogy a hivatalosan magát is komolyan vevő álszentek vagy faszentek, vagy miféle alakok, csak nevetnek magukban az egészen. Meg magán is.

– Biztos viccelnek...

– Na, ezzel tényleg nem lehet viccelni! Remélem, már nem politizál, mert megint úgy jár, mint kétezer éve...

- Én az elveimért küzdök! És az Úr igazáért!
- Én meg Wagner Úrral! Kinek van igaza: melyikünk a híresebb Rejtő-re-gényhős?! Én csak abban hiszek, hogy egy kiló friss marhafartóból finom tafel-spitz lesz! Legyen maga is praktikus, patikus, vagy micsoda!
- Igaz, elvesztettem a töviskoronámat is...
- Hagyja a dolgot! Majd viseli más! A fejére veszi más! Éljen a mának! Kárpit a midem, vagy mifene!
- Carpe diem...
- De jól tud latinul, mégsem vitte sokra. Híres lett, de nem gazdag. Még családja sincs...
- Az én családom az emberiség: azok, akik követnek! Nem érdekelnek földi hívságok...
- Na, ez a maga baja! Állandóan követik, üldözési mániája, Romániája vagy micsodája van netán?!
- Nem úgy értettem...
- Na, látja! A maga szavait mindenki úgy érti, ahogy akarja. És úgy forgatja, ahogy akarja, az érdekei szerint. Maga meg nem képviseli a saját maga érdekeit.
- A népét és az Úrét, az Atyámét: igenis képviselem! Ez a mi érdekünk!
- Én pedig a magamét képviselem! A végén még képviselő leszek... Most például szomjas vagyok, s az érdekem az, meg persze az élvezetem is, hogy bevágjak a kocsmában egy jó pofa sört. Élvezze maga is az életet, s ne sokat filozofáljon; szlapáljon, vagy mifene?! Velem tart tehát a kocsmába, vagy to-vább keresi a töviskoronáját?

Vesztegjár a Grand Hotelben (Nova, 1940), az első kiadások borítórajzai, Pályi Jenő